STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 7. června 2007 [1]

1. Předmětem projednávaných věcí jsou kasační opravné prostředky předložené B. Salvador García, A. Herrero Romeu a T. Salazarem Brierem, úředníky Komise Evropských společenství, jakož i R. De Bustamantem Tellem, úředníkem Rady Evropské unie, proti rozsudkům Soudu prvního stupně Evropských společenství vydaným dne 25. října 2005 [2], kterými Soud zamítl jejich žaloby na neplatnost rozhodnutí Komise [3] a Rady [4], kterými jim byl upřen nárok na příspěvek za práci v zahraničí, jakož i příspěvky na zařízení a denní příspěvky, které jsou s ním podle navrhovatelů spojeny.

2. Příspěvek za práci v zahraničí je přiznán úředníkům Společenství, kteří museli přemístit své bydliště ze země svého pobytu do země svého zaměstnání, když nastoupili do služebního poměru u Evropských společenství. Podle ustanovení čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství [5] je poskytnutí tohoto příspěvku vázáno na podmínku, že úředník neměl své bydliště nebo své hlavní povolání na území státu, kde je zaměstnán, přede dnem nástupu do služebního poměru.

3. Totéž ustanovení nicméně stanoví, že pro uplatnění této podmínky se nepřihlíží „k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci".

4. Předmětem sporů v projednávaných věcech je rozsah této výjimky. Navrhovatelé vytýkají Soudu, že rozhodl, že pojem „práce konané pro některý jiný stát" se uplatňuje pouze pro práce poskytované ústředním orgánům některého jiného státu, a v důsledku toho se nevztahuje na práce

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Pro věc C-7/06 P rozsudek Salvador García v. Komise (T-205/02, Sb. VS s. I-A-285, II-1311); pro věc C-8/06 P rozsudek Herrero Romeu v. Komise (T-298/02, Sb. rozh. s. II-4599); pro věc C-9/06 P rozsudek Salazar Brier v. Komise (T-83/03, Sb. VS s. I-A-311, II-1407) a pro věc C-10/06 P rozsudek De Bustamante Tello v. Rada (T-368/03, Sb. VS s. I-A-321, II-1439) (dále jen „napadené rozsudky").

3 — Pro věc C-7/06 P rozhodnutí ze dne 28. června 2001; pro věc C-8/06 P rozhodnutí ze dne 19. listopadu 2001 a pro věc C-9/06 P rozhodnutí ze dne 25. července 2002.

4 — Pro věc C-10/06 P rozhodnutí ze dne 24. ledna 2003.

5 — Dále jen „služební řád".

konané pro takový územně správní celek, jako jsou španělská samosprávná společenství, ani *a fortiori*, práce konané na účet soukromoprávní společnosti pověřené hájením zájmů samosprávného společenství u orgánů Společenství, i když je tato společnost pověřena úkolem veřejného zájmu. Jedna z těchto věcí rovněž nastoluje otázku, zda práce asistenta poslance Evropského parlamentu mohou být rovněž považovány za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu dotčeného ustanovení.

5. Vzhledem k tomu, že se tyto čtyři věci v zásadě týkají téhož právního problému, budu je v tomto stanovisku přezkoumávat společně.

6. Uvedu zde, že pojem „práce konané pro některý jiný stát" se podle mého názoru neomezuje pouze na práce vykonávané pro ústřední orgány některého státu, ale vztahuje se rovněž na práce konané pro územně správní celek, jakož i práce konané pro útvar, který byl bez ohledu na svou právní formu pověřen na základě aktu orgánu veřejné správy plnit pod kontrolou tohoto orgánu takový úkol veřejného zájmu, jako je zastupování nebo hájení zájmů územně správního celku u orgánů Společenství.

7. Rovněž uvedu, že práce asistenta poslance Evropského parlamentu, pokud byl asistent zaměstnán přímo poslancem, to znamená, že mezi nimi existovala přímá právní vazba, musejí být analyzovány jako práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu.

8. Uplatním, že se Soud v napadených rozsudcích dopustil nesprávného právního posouzení pojmu „práce konané pro některý jiný stát" a předestřu důsledky, které je třeba vyvodit z tohoto nesprávného právního posouzení v každé z přezkoumávaných věcí.

I – Právní rámec

9. Odměna úředníků Evropských společenství podle článku 62 služebního řádu zahrnuje základní plat, rodinné přídavky a jiné příspěvky.

10. K těmto příspěvkům patří příspěvek za práci v zahraničí, jehož výše je stanovena článkem 69 služebního řádu na 16 % z celkového součtu základního platu a příspěvku na domácnost, jakož

i příspěvku na vyživované dítě, na které má úředník nárok. Tento příspěvek je vyplácen během celé doby aktivní služby úředníka.

11. Uvedený příspěvek byl zaveden nařízeními č. 31 (EHS) a č. 11 (ESAE) ze dne 18. prosince 1961, kterými se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii, který vstoupil v platnost dne 1. ledna 1962 [6].

12. Příspěvek za práci v zahraničí nahrazuje odlučné. Toto odlučné, jehož výše se rovnala 20 % základního platu, bylo přiznáno zaměstnancům, kteří přede dnem nástupu do služebního poměru trvale bydleli více než šest měsíců v místě nacházejícím se od sídla orgánu ve vzdálenosti vyšší než 25 kilometrů u úředníků Evropského společenství uhlí a oceli a vyšší než 70 kilometrů u úředníků Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii.

13. Podmínky poskytování příspěvku za práci v zahraničí jsou uvedeny v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu. Tyto podmínky zůstaly nezměněny od zavedení tohoto příspěvku v roce 1961. Toto ustanovení zní následovně:

„Příspěvek za práci v zahraničí [...] je poskytován:

a) úředníkům:

— kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni [kam jsou služebně přiděleni],

a

— kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

6 — Úř. věst 1962, 45, s. 1385.

b) úředníkům, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni [kam jsou služebně přiděleni], ale kteří v době deseti let přede dnem jejich nástupu do služebního poměru měli bydliště mimo evropské území uvedeného státu z důvodů jiných, než je výkon funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace.

[...]"

14. Podle čl. 4 odst. 2 přílohy VII služebního řádu má úředník, který není a nikdy nebyl státním příslušníkem státu, na jehož území je služebně přidělen, a který nesplňuje podmínky pro to, aby měl nárok na příspěvek za práci v zahraničí, nárok na příspěvek za pobyt v zahraničí, jehož výše se rovná čtvrtině příspěvku za práci v zahraničí.

15. Co se týče příspěvku na zařízení a denního příspěvku, ty jsou stanoveny v článcích 5 a 10 přílohy VII služebního řádu.

16. Článek 5 této přílohy, ve znění platném v rozhodné době z hlediska skutkového stavu, stanoví, že úředník v trvalém služebním poměru, který splňuje podmínky pro to, aby měl nárok na příspěvek za práci v zahraničí, má nárok na příspěvek na zařízení ve výši jednoho měsíčního základního platu.

17. Článek 10 uvedené přílohy stanoví, že úředník, který prokáže, že musel změnit místo bydliště, aby splnil požadavky bydliště stanovené v článku 20 služebního řádu, má nárok na denní příspěvek, jehož výše je určena v souladu s tímto článkem 10.

II – Skutkový základ projednávaných věcí

18. Skutkové okolnosti ve čtyřech přezkoumávaných věcech mohou být shrnuty následujícím způsobem.

A – *Věc C-7/06 P*

19. B. Salvador García, španělská státní příslušnice, nastoupila do služebního poměru u Komise v Bruselu jako úředník dne 16. dubna 2001.

20. Předtím studovala od září 1991 do července 1992 v Bruselu, posléze byla na stáži u Komise od října 1992 do února 1993.

21. Od 1. října 1993 do 31. prosince 1994 pracovala v tomto městě pro vládu samosprávného společenství Navarra, posléze od 21. února 1995 do 20. srpna 1995 v Sociedad de Desarrollo de Navarra, Sodena, SA [7], společnosti pověřené hospodářským rozvojem tohoto samosprávného společenství.

22. Mezi 1. zářím 1995 a 30. červnem 1996 B. Salvador García vykonávala práce asistentky poslance Evropského parlamentu.

23. Během července a srpna roku 1996 dobrovolně pracovala u nevládní organizace v Peru.

24. Od 2. září 1996 do 28. února 1997 pracovala v Bruselu ve společnosti ECO, které Komise svěřila úkoly technické podpory.

25. Od 1. března 1997 do 31. března 1999 byla v tomto městě zaměstnána v Sociedad de Desarrollo Exterior de Navarra, Sodexna, SA [8], společnosti pověřené vnějším hospodářským rozvojem samosprávného společenství Navarra, a posléze od 1. dubna 1999 do 15. dubna 2001 zastávala funkci zmocněnce vlády tohoto samosprávného společenství.

26. Rozhodnutím ze dne 28. června 2001 Komise rozhodla, že navrhovatelka nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí ani na příspěvky s ním spojené.

27. Ve svém rozhodnutí ze dne 27. března 2002 o zamítnutí stížnosti podané navrhovatelkou měla Komise za to, že zaměstnání vykonávaná navrhovatelkou v Bruselu jako asistentka poslance Evropského parlamentu, pro společnosti Sodena a Sodexna a pro vládu samosprávného společenství Navarra nemohou být považována za „práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci" ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu.

28. Komise měla za to, že tato zaměstnání musí být vzata v úvahu a že období pěti let

7 — Společnost pro rozvoj Navarry (dále jen „Sodena").

8 — Společnost pro vnější rozvoj Navarry (dále jen „Sodexna").

uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu zvané „sledované období" trvalo od 16. října 1995 do 16. října 2000. Vyvodila z toho, že během tohoto období navrhovatelka měla bydliště a vykonávala svá hlavní povolání v Belgii.

B – *Věc C-8/06 P*

29. A. Herrero Romeu, španělská státní příslušnice, nastoupila do služebního poměru u Komise v Bruselu jako úředník dne 16. listopadu 2001.

30. Předtím pracovala v Bruselu od ledna roku 1993 do listopadu roku 2001 u delegace Patronat Català Pro Europa [9], subjektu pověřeného zastupováním zájmů vlády samosprávného společenství Katalánsko u orgánů Společenství.

31. Rozhodnutím ze dne 19. listopadu 2001 Komise rozhodla, že navrhovatelka nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí a příspěvky, které jsou s ním spojeny.

32. Zamítla stížnost podanou navrhovatelkou rozhodnutím ze dne 10. června 2002 z důvodu, že profesní činnost dotyčné osoby u Patronat nelze pokládat za „práce konané pro některý jiný stát". Z toho vyvodila, že sledované období musí být stanoveno od 15. května 1996 do 15. května 2001 a že během tohoto období žalobkyně měla bydliště a vykonávala hlavní povolání v Belgii.

C – *Věc C-9/06 P*

33. T. Salazar Brier, španělský státní příslušník, nastoupil do služebního poměru u Komise v Bruselu jako úředník dne 1. června 2002.

34. Předtím byl mezi 3. říjnem 1994 a 31. srpnem 1998 zaměstnán v Sociedad Canaria de Fomento Económico, Sofesa, SA [10], společnosti pověřené zastupováním zájmů samosprávného společenství Kanárských ostrovů a správou kanceláře zastoupení vlády tohoto samosprávného společenství v Bruselu a posléze od 1. září 1998 do 31. května 2002 jako dočasný zaměstnanec pro vládu uvedeného samosprávného společenství.

9 — Dále jen „Patronat".

10 — Kanárská společnost pro hospodářský rozvoj (dále jen „Sofesa").

35. Komise v listině, která určuje práva T. Salazara Briera, vystavené dne 25. července 2002, rozhodla, že dotčený nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí a příspěvky, které jsou s ním spojené.

36. Stížnost podaná dotčeným byla konkludentně zamítnuta dne 24. února 2003, posléze výslovně zamítnuta rozhodnutím ze dne 24. března 2003. Komise měla za to, že zaměstnání navrhovatele u Sofesa a u vlády samosprávného společenství Kanárských ostrovů nepředstavuje „práce konané pro některý jiný stát". Vyvodila z toho, že sledované období musí být stanoveno od 1. prosince 1996 do 30. listopadu 2001 a že během tohoto období navrhovatel měl bydliště a vykonával své hlavní povolání v Belgii.

D – *Věc C-10/06 P*

37. R. De Bustamante Tello, španělský státní příslušník, nastoupil do služebního poměru u Rady v Bruselu jako úředník dne 1. ledna 2003.

38. Předtím vykonával své zaměstnání v Bruselu mezi 2. prosincem 1991 a 31. červencem 1996 pro „Instituto de Fomento de la Región de Murcia" [11], veřejnoprávní útvar samosprávného společenství Regionu Murcie pověřený zejména sledováním právních předpisů a programů Společenství majících význam pro toto samosprávné společenství.

39. Mezi srpnem 1996 a prosincem 2002 rovněž pracoval v Bruselu jako ředitel „Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia ante las Comunidades europeas" [12], správního orgánu samosprávného společenství Regionu Murcie pověřeného zastupovat zájmy tohoto společenství u orgánů Společenství.

40. Rozhodnutím ze dne 24. ledna 2003 Rada rozhodla, že navrhovatel nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí a příspěvky, které jsou s ním spojené.

41. Ve svém rozhodnutí ze dne 28. července 2003 o zamítnutí stížnosti navrhovatele Rada měla za to, že jeho zaměstnání u INFO a u ORM nemohou být považována za „práce

11 — Institut pro rozvoj Regionu Murcie (dále jen „INFO").

12 — Kancelář samosprávného společenství Regionu Murcie u Evropských společenství (dále jen „ORM").

konané pro některý jiný stát". Vyvodila z toho, že sledované období musí být stanoveno na dobu od 1. července 1997 do 30. června 2002 a že během tohoto období dotčený měl bydliště a pracoval v Belgii.

III – Napadené rozsudky

42. Žalobami podanými kanceláři Soudu dne 4. července 2002, 1. října 2002, 3. března 2003 a 4. listopadu 2003 B. Salvador García, A. Herrero Romeu, T. Salazar Brier a R. De Bustamante Tello předložili tomuto soudu žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise a Rady, kterými jim byl upřen příspěvek za práci v zahraničí, jakož i příspěvky s ním spojené.

43. Navrhovatelé se rovněž domáhali, aby žalovaným orgánům byla uložena náhrada nákladů řízení.

44. Na podporu svých návrhů, co se týče příspěvku za práci v zahraničí, navrhovatelé uvedli tři žalobní důvody, přičemž první vycházel z porušení čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, druhý z nesprávného posouzení skutkových okolností a třetí z porušení zásady rovného zacházení.

45. B. Salvador García, A. Herrero Romeu a T. Salazar Brier rovněž vytýkali Komisi porušení povinnosti uvést odůvodnění.

46. Na podporu svého návrhu, co se týče denního příspěvku a příspěvku na zařízení, navrhovatelé uplatnili, že v souladu s rozsudkem ze dne 28. května 1998, Komise v. Lozano Palacios [13], by jim tyto příspěvky byly automaticky přiznány, kdyby jejich nárok na příspěvek za práci v zahraničí byl uznán.

47. Soud zamítl žaloby navrhovatelů a rozhodl, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

48. Soud zamítl žalobní důvody uvedené na podporu návrhů týkajících se příspěvku za práci v zahraničí jako nepřípustné a neopodstatněné.

49. Co se týče prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, Soud měl za to, že není opodstatněný z následujících důvodů.

13 — C-62/97 P, Recueil, s. I-3273.

50. Uvedl, že podle ustálené judikatury je důvodem existence příspěvku za práci v zahraničí kompenzování zvláštních nákladů a znevýhodnění vyplývajících ze stálého výkonu práce v zemi, se kterou úředník neměl před svým nástupem do služebního poměru trvalé vazby a že pro to, aby takové trvalé vazby mohly vzniknout a způsobit tak, že úředník ztratí nárok na příspěvek za práci v zahraničí, zákonodárce vyžaduje, aby měl úředník své obvyklé bydliště nebo vykonával své hlavní povolání po dobu pěti let v zemi svého služebního přidělení.

51. Soud dále uvedl, že důvodem existence výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu pro osoby, které konaly práce pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci během sledovaného období, je skutečnost, že za takových podmínek tyto osoby nemohou být považovány za osoby s trvalými vazbami se zemí služebního přidělení z důvodu dočasného charakteru jejich vyslání do této země.

52. Soud měl za to, že s ohledem na datum, ke kterému navrhovatelé nastoupili do služebního poměru u Komise a Rady, mělo být sledované období stanoveno pro B. Salvador García na dobu od 16. října 1995 do 15. října 2000, pro A. Herrero Romeu na dobu od 16. května 1996 do 15. května 2001, pro T. Salazara Briera na dobu od 1. prosince 1996 do 30. listopadu 2001 a pro R. De Bustamante Tella na dobu od 1. července 1997 do 30. června 2002.

53. Poukázal na to, že po větší část těchto sledovaných období navrhovatelé vykonávali svá hlavní povolání v Bruselu následujícím způsobem:

— B. Salvador García jednak u Sodexna a pro vládu samosprávného společenství Navarra v Bruselu, a jednak jako asistentka poslance Evropského parlamentu;

— A. Herrero Romeu u delegace Patronat;

— T. Salazar Brier u Sofesa a posléze pro vládu samosprávného společenství Kanárských ostrovů;

— R. De Bustamante Tello u ORM.

54. Soud uvedl, že otázka, která vyvstává v rámci žalob navrhovatelů, je určit, zda práce vykonávaná každým z nich v Bruselu během sledovaného období musí být považována za „práce konané pro některý jiný stát" ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, a co se týče práce asistentky poslance Evropského parlamentu vykonávané B. Salvador García, zda musí být kvalifikována jako „práce konaná pro mezinárodní organizaci" ve smyslu téhož ustanovení.

55. Soud uvedl, že právo Společenství a zejména služební řád poskytují dostatečné údaje umožňující upřesnit dosah článku 4 přílohy VII služebního řádu, a tudíž stanovit autonomní výklad pojmu státu ve vztahu k různým vnitrostátním právním řádům.

56. Zaprvé uvedl, že Soudní dvůr rozhodl, že z obecné struktury Smlouvy jasně vyplývá, že pojem „členský stát" ve smyslu institucionálních ustanovení se vztahuje pouze na vládní orgány členských států a nemůže být rozšířen na vlády regionů nebo samosprávných společenství, bez ohledu na rozsah pravomocí, které jsou jim přiznány. Připuštění opaku by znamenalo zásah do institucionální rovnováhy stanovené smlouvami, které určují zejména podmínky, za kterých se členské státy, tedy státy, které jsou smluvními stranami zakládacích smluv a smluv o přistoupení, účastní fungování orgánů Společenství [14].

57. Zadruhé Soud stanovil, že podle ustálené judikatury ustanovení služebního řádu, jejichž jediným cílem je upravit právní vztahy mezi orgány a úředníky tím, že stanoví vzájemná práva a povinnosti, obsahují přesnou terminologii, jejíž analogické rozšíření na výslovně neupravené případy je vyloučeno [15].

58. Poukázal na to, že v článku 4 přílohy VII služebního řádu zákonodárce zvolil termín „stát", ačkoliv v době, kdy byl přijat služební řád, již existovaly takové členské státy s federální nebo regionální strukturou, jako je Spolková republika Německo, a ne pouze státy s vnitřní centralizovanou strukturou. Vyvodil z toho, že pokud by zákonodárce Společenství chtěl zahrnout do uvedeného článku politické jednotky nebo místní územně správní celky, učinil by tak výslovně.

14 — Soud měl na mysli usnesení Soudního dvora ze dne 21. března 1997, Région wallonne v. Komise (C-95/97, Recueil, s. I-1787, bod 6), a ze dne 1. října 1997, Regione Toscana v. Komise (C-180/97, Recueil, s. I-5245, bod 6).

15 — Soud uvedl rozsudky Soudního dvora ze dne 16. března 1971, Bernardi v. Parlament (48/70, Recueil, s. 175, body 11 a 12), a ze dne 20. června 1985, Klein v. Komise (123/84, Recueil, s. 1907, bod 23), jakož i svůj rozsudek ze dne 19. července 1999, Mammarella v. Komise (T-74/98, Recueil FP s. I-A-151 a II-797, bod 38).

59. S ohledem na předcházející úvahy Soud došel k závěru, že pojem „stát" stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu se vztahuje pouze na stát jako právnickou osobu a unitární subjekt mezinárodního práva a na jeho vládnoucí instituce. Uvedl, že takový výklad, jako je výklad navržený navrhovateli, by mohl vést k tomu, že za státy by mohly být považovány všechny veřejnoprávní entity vybavené vlastní právní subjektivitou, na které ústřední vláda přenesla vnitřní pravomoci, včetně městských a obecních úřadů, a všechny útvary, na které správa přenesla funkce.

60. Vyvodil z toho, že výraz „práce konané pro některý jiný stát", uvedený v článku 4 přílohy VII služebního řádu, musí být vykládán tak, že se nevztahuje na práce poskytované vládám politických jednotek států.

61. Ve výše uvedených rozsudcích Salvador García v. Komise a Salazar Brier v. Komise Soud dodal, že činnost navrhovatelů u veřejně vlastněných kapitálových společností spadajících do jedné z kategorií obchodních společností nemůže být tím spíše považována za práce konané pro některý stát. Podle Soudu totiž takové veřejně vlastněné obchodní společnosti, akciové nebo s ručením omezeným, nejsou již ze své podstaty součástí orgánů státní správy, i když mají pravomoc zastupovat některé veřejné zájmy nebo jsou jim svěřeny úkoly veřejného zájmu.

62. Z těchto úvah vyvodil, že práce konané navrhovateli během sledovaného období nemohou být považovány za práce konané pro některý jiný stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

63. Upřesnil, že toto posouzení nemůže být zpochybněno argumentem navrhovatelů vycházejícím z existence autonomního pojmu stát v právu Společenství, který zahrnuje decentralizované útvary. Podle Soudu sice v oblasti nesplnění povinností přísluší všem orgánům státu, jak ústředním, tak územním nebo decentralizovaným, zajistit dodržování pravidel práva Společenství v rámci jejich příslušných pravomocí, avšak žaloba, prostřednictvím které Soudní dvůr může konstatovat, že členský stát nesplnil své povinnosti, se vztahuje pouze na vládu posledně uvedeného státu, i kdyby nesplnění povinnosti vyplývalo z činnosti nebo nečinnosti regionu nebo samosprávného společenství. Judikatury uváděné navrhovateli se tedy nelze platně dovolávat na podporu teze širokého výkladu pojmu „stát" podporovaného posledně uvedenými.

64. Soud uvedl, proč argumenty navrhovatelů vycházející z vlastních pravomocí samosprávných společenství ve španělském právním řádu musejí být zamítnuty.

65. Rovněž odmítl argument navrhovatelů založený na skutečnosti, že podléhali témuž režimu nemocenského pojištění a témuž daňovému režimu jako stálí zaměstnanci stálého zastoupení Španělského království u Evropské unie v Bruselu.

66. Konečně ohledně argumentu navrhovatelů vycházejícího z účasti zástupců samosprávných společenství v poradních výborech Komise rozhodl, že nárok na výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu vyžaduje, aby dotčený měl přímé právní vazby s dotčeným státem nebo mezinárodní organizací. Konstatoval, že navrhovatelé výslovně uznali během jednání, že se nikdy nezačlenili ani nebyli součástí španělské delegace účastnící se schůzí orgánů Rady a Komise, které se konaly během sledovaných období. Navrhovatelé rovněž netvrdili, že udržovali přímou právní vazbu s ústřední vládou Španělského království umožňující domnívat se, že po tato období konali pro tento stát práce.

67. Ve výše uvedeném rozsudku Salvador García v. Komise Soud rovněž přezkoumával otázku, zda zaměstnání žalobkyně jako asistentky poslance Evropského parlamentu musí být považováno za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

68. Rozhodl, že na tuto otázku není nutné odpovědět z následujících důvodů. Soud uvedl, že i kdyby toto zaměstnání muselo být považováno za práce konané pro mezinárodní organizaci a kdyby odpovídající období muselo být vyloučeno ze sledovaného období, toto období by začalo dne 16. prosince 1994 a v tomto okamžiku již byla žalobkyně od 17. prosince 1993 přihlášena v obci Saint-Gilles a pracovala od 1. října 1993 pro vládu samosprávného společenství Navarra v Bruselu. Tyto skutečnosti mohou tedy prokázat, že obvyklé bydliště žalobkyně se nacházelo v Bruselu přinejmenším ode dne 16. prosince 1994.

69. Konečně v napadených rozsudcích Soud vyvodil z toho, že navrhovatelé neměli nárok pobírat příspěvek za práci v zahraničí, že jejich návrh týkající se příspěvku na zařízení a denního příspěvku, založený na automatické povaze nároku na tyto příspěvky v případě poskytnutí příspěvku za práci v zahraničí, musí být zamítnut.

IV – Kasační opravné prostředky

70. Navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr prohlásil jejich kasační opravný prostředek za přípustný a zrušil napadené rozsudky.

71. B. Salvador García a T. Salazar Brier rovněž navrhují, aby jejich věc byla případně vrácena Soudu.

72. Všichni čtyři navrhovatelé konečně navrhují, aby žalovanému orgánu bylo uloženo nést veškeré náklady řízení u Soudního dvora a řízení u Soudu.

73. Komise navrhuje, aby tyto návrhy byly zamítnuty ve věcech C-7/06 P až C-9/06 P.

74. Rada ve věci C-10/06 P navrhuje Soudnímu dvoru, aby zamítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný a podpůrně jako neopodstatněný, jakož i aby uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

A – *Argumentace účastníků řízení*

1. Navrhovatelé

75. Navrhovatelé zakládají svůj kasační opravný prostředek na témže důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícím z porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu Soudem.

76. V rámci tohoto důvodu navrhovatelé uvádějí čtyři body.

77. Ve čtyřech přezkoumávaných věcech navrhovatelé vytýkají Soudu zaprvé, že přijal restriktivní výklad sporné výjimky, a zadruhé, že nepřihlédl k jejímu smyslu a kontextu.

78. Ve věcech C-7/06 P a C-9/06 P B. Salvador García a T. Salazar Brier Soudu rovněž vytýkají, že z pojmu „práce konané pro některý jiný stát" vyloučil práce konané v postavení zaměstnanců veřejně vlastněné obchodní společnosti, akciové nebo s ručením omezeným, pověřené úkolem veřejného zájmu, aniž by zkoumal, zda tato společnost byla kontrolována státem.

79. Konečně ve věci C-7/06 P B. Salvador García vytýká Soudu, že opomněl vyložit pojem „práce konané pro mezinárodní organizaci", a tudíž nerozhodl, že se tento pojem vztahuje na zaměstnání asistentky poslance Evropského parlamentu.

a) Restriktivní výklad sporné výjimky

80. Navrhovatelé vytýkají Soudu, že provedl restriktivní výklad sporného ustanovení, ačkoli je musel vykládat široce, neboť se jedná o výjimku z výjimky.

81. Uplatňují, že tím, že v napadených rozsudcích rozhodl takto, se Soud odchýlil od předcházející judikatury, zejména od rozsudku ze dne 30. března 1993, Vardakas v. Komise [16].

b) Nepřihlédnutí ke smyslu a kontextu čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu

82. Navrhovatelé připomínají, že důvodem existence výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu pro osoby, které konaly práce pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci, je skutečnost, že tyto osoby nemohou být považovány za osoby s trvalými vazbami se zemí služebního přidělení z důvodu dočasného charakteru jejich vyslání do této země.

83. Rovněž uvádějí, že v tomto smyslu bylo ve výše uvedeném rozsudku Vardakas v. Komise rozhodnuto, že práce osoby v zahraničí je nezávislá na zvláštním statusu, kterého požívá na základě mezinárodního práva jako zaměstnanec veřejnoprávní mezinárodní organizace.

84. Z toho vyvozují, že napadené rozsudky v rozsahu, v němž vylučují z této výjimky práce konané pro stát prostřednictvím samosprávných společenství, ponechávají bez povšimnutí důvod existence tohoto ustanovení a zakládají mimoto diskriminaci mezi úředníky, kteří poskytovali práce státu prostřednictvím ústřední správy v rámci stálého zastoupení, a těmi, kteří poskytovali takové práce prostřednictvím samosprávných společenství. Podle názoru navrhovatelů totiž v těchto dvou situacích úředník neměl, z důvodu dočasného charakteru svého vyslání do této země, trvalé vztahy se zemí služebního přidělení před nástupem do služebního poměru u Společenství. Co je v konečném důsledku důležité, je trvalý nebo dočasný charakter vztahů vzniklých mezi úředníkem a jeho zemí služebního přidělení.

85. Podle nich neexistuje v situacích těchto dvou kategorií osob rozdíl, který by mohl odůvodnit toto diskriminační zacházení. Mimoto tyto kategorie osob vykonávají podobné práce, spočívající v kontaktech

16 — T-4/92, Recueil, s. II-357.

s Komisí, zasílání informací atd., všechny ve službách státu, v kontextu, kdy v oblasti Společenství je účast samosprávných společenství čím dál tím širší.

86. Navrhovatelé tvrdí, že zákonodárce tím, že stanovil tuto výjimku, chtěl, aby se domněnka neexistence trvalých vztahů se zemí služebního přidělení uplatnila, pokud práce v této zemi odpovídají úkolům veřejného zájmu.

87. Konečně, na rozdíl od analýzy Soudu nevede tento široký výklad k tomu, aby za státy byly považovány všechny veřejnoprávní útvary vybavené vlastní právní subjektivitou. Dosah výjimky zůstává omezen na útvary mající pravomoci v oblasti Společenství, jak je tomu v případě samosprávných společenství.

c) Vyloučení prací konaných pro společnost pověřenou úkolem veřejného zájmu

88. B. Salvador García a T. Salazar Brier tvrdí, že Soud tím, že vyloučil práce konané zaměstnanci společnosti pověřené úkolem veřejného zájmu z pojmu „práce konané pro některý jiný stát“, aniž by zkoumal, zda tato společnost s ohledem na své složení, funkce stanovené zákonem a závislost na veřejné moci spadá pod stát, popřel judikaturu, zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 20. září 1988, Beentjes [17], a ze dne 17. prosince 1998, Komise v. Irsko [18].

d) Názor Soudu, že zaměstnání asistentky poslance Evropského parlamentu není prací konanou pro mezinárodní organizaci

89. Konečně B. Salvador García ve věci C-7/06 P uvádí, že kdyby Soudní dvůr měl za to, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení jejích zaměstnání pro vládu samosprávného společenství Navarra v Bruselu a u Sodexna, otázka kvalifikace její práce jako asistentky poslance Evropského parlamentu musí být přezkoumána.

17 — 31/87, Recueil, s. 4635 (bod 12).

18 — C-353/96, Recueil, s. I-8565 (bod 26).

2. Obrana Komise ve věcech C-7/06 P až C-9/06 P

90. Komise uplatňuje následující argumenty.

93. Podle ní navrhovatelé zaměňují dva rozdílné pojmy, a sice smysl výjimky obsažené v článku 4 přílohy VII služebního řádu a použití pojmu „stát", který je uveden v této výjimce. To, co bylo projednáváno před Soudem a co bude projednáváno nyní před Soudním dvorem, je výklad pojmu „stát". Smysl výjimky týkající se neexistence trvalých vazeb se zeměmi místa služebního přidělení není relevantní pro výklad pojmu „stát" uvedený v tomto ustanovení.

a) K bodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z restriktivního výkladu sporné výjimky

91. Komise uvádí, že Soud nevykládal spornou výjimku restriktivně. Uvádí, že měl právem za to, že pojem prací konaných pro stát vyžaduje, aby existovaly přímé právní vazby mezi dotčeným a tímto státem. Navrhovatelé přitom přímé právní vazby se Španělským královstvím neměli.

94. Komise z toho vyvozuje, že Soud se nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že se opíral o okolnost, že v článku 4 přílohy VII služebního řádu zákonodárce Společenství zvolil pojem „stát", ačkoli v době, kdy byl přijat služební řád, již existovaly takové členské státy s federální nebo regionální strukturou, jako je Spolková republika Německo, takže kdyby chtěl tento zákonodárce zahrnout politické jednotky nebo místní územně správní celky do uvedeného článku, učinil by tak výslovně.

b) K popření smyslu a kontextu čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu Soudem

92. Komise zaprvé tvrdí, že argumentace navrhovatelů se opírá o neopodstatněný předpoklad.

95. Zadruhé se Komise domnívá, že tvrzení navrhovatelů, podle kterého Soud vytváří diskriminaci mezi úředníky, kteří konali práce pro stát prostřednictvím ústřední správy v rámci stálého zastoupení, a těmi,

kteří vykonávali svá zaměstnání pro stát prostřednictvím samosprávných společenství, není opodstatněné.

96. Tyto dvě situace totiž nejsou srovnatelné, co se týče vykonávaných služebních povinností, jelikož, jak to uvedl Soud, úkolem delegací španělských samosprávných společenství v Bruselu je hájení zájmů správních orgánů, které zastupují, a tyto zájmy se nezbytně nekryjí se zájmy ostatních samosprávných společenství ani se zájmy Španělského království jakožto státu.

97. Zatřetí Komise uvádí, že tvrzení navrhovatelů, podle kterého v případě prací konaných pro samosprávné společenství dotyčný úředník neprokázal trvalé vazby se zemí služebního přidělení, z důvodu dočasnosti svého jmenování do této země, není relevantní. Podle Komise je třeba držet se rozhodnutí zákonodárce Společenství, který nechtěl zahrnout do sporné výjimky takové politické jednotky státu, jako jsou vlády regionů, samosprávných společenství nebo jiných místních útvarů.

98. Začtvrté je Komise proti argumentaci navrhovatelů, podle které se výjimka uvedená v článku 4 přílohy VII služebního řádu musí uplatnit na všechna zaměstnání vykonávaná ve veřejném zájmu, na rozdíl od zaměstnání vykonávaných pro soukromé zájmy.

99. Uvádí, že tento výklad uvedené výjimky by byl nejen v rozporu s vůlí zákonodárce, ale rovněž by vedl k tomu, že za státy by byly považovány všechny veřejnoprávní útvary vybavené vlastní právní subjektivitou, na které ústřední vlády přenesly vnitřní pravomoci, včetně obecních a městských úřadů a všech útvarů, na které správa přenesla své funkce.

100. Mimoto Komise uvádí, že co se týče argumentace navrhovatelů založené na myšlence, že „[t]o, co je v konečném důsledku důležité, je trvalý nebo dočasný charakter vazeb vzniklých mezi úředníkem a jeho zemí místa služebního přidělení [a že lze tvrdit], že mezi profesní a osobní situací osoby, která konala práce pro stát prostřednictvím samosprávného společenství, a jiné osoby, která tak činila prostřednictvím ústřední správy (stálého zastoupení), neexistuje žádný rozdíl, který by mohl odůvodnit toto diskriminační zacházení“, jedná se o novou otázku, nebo přinejmenším otázku, která nebyla tímto způsobem před Soudem vyjádřena, a jejíž

přípustnost tudíž vyvolává pochybnosti. Komise se v tomto ohledu spoléhá na úvahu Soudního dvora.

c) K bodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného vyloučení prací konaných v postavení zaměstnanců veřejně vlastněné společnosti, uplatňovanému ve věcech C-7/06 P a C-9/06 P

101. Komise tvrdí, že tento bod není opodstatněný, protože výše uvedené rozsudky Beentjes a Komise v. Irsko, na které odkazují navrhovatelé, se týkají směrnice Rady 71/305/EHS ze dne 26. července 1971 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce [19] *(neoficiální překlad)*, jejíž smysl je jiný než smysl sporné výjimky.

102. Komise dodává, že osoba, která pracovala pro veřejně vlastněnou společnost, neměla přímé právní vazby se státem, ačkoli existence takových vazeb představuje nezbytnou podmínku stanovenou judikaturou pro uplatnění sporné výjimky.

19 — Úř. věst. L 185, s. 5.

d) Ke skutečnosti, že Soud nepovažoval zaměstnání asistentky poslance Evropského parlamentu za práci konanou pro mezinárodní organizaci

103. Komise uvádí, že Soud se neopomněl vyjádřit k otázce, zda zaměstnání asistentky poslance Evropského parlamentu vykonávané B. Salvador García musí být analyzováno jako práce konané pro mezinárodní organizaci, jelikož rozhodl, že odpověď na tuto otázku by neměla žádný vliv na poskytnutí příspěvku za práci v zahraničí, neboť žalobkyně měla v Bruselu své obvyklé bydliště před a po výkonu tohoto zaměstnání.

104. Mimoto podle Komise takové zaměstnání nespadá do působnosti sporné výjimky, protože navrhovatelka neměla v rámci tohoto zaměstnání přímé právní vazby s Evropským parlamentem.

3. Obrana Rady ve věci C-10/06 P

105. Rada tvrdí, že kasační opravný prostředek R. De Bustamante Tella je nepřípustný, protože navrhovatel pouze znovu

uvádí argumenty, které předložil Soudu, a Soudní dvůr žádá, aby je pouze znovu přezkoumal.

106. Podpůrně uvádí, že kasační opravný prostředek musí být zamítnut jako neopodstatněný.

107. Co se týče prvního bodu vycházejícího z restriktivního výkladu sporné výjimky a z nepřihlédnutí ke stanovisku přijatému Soudem ve výše uvedeném rozsudku Vardakas v. Komise, Rada uvádí, že navrhovatel uvádí tento rozsudek mimo jeho kontext, aby dospěl k opaku ustálené judikatury, podle které ustanovení práva Společenství, která poskytují právo na peněžní plnění, musejí být vykládána restriktivně [20].

108. Rada mimoto tvrdí, že výklad pojmu „práce konané pro některý jiný stát" obhajovaný navrhovatelem je v rozporu s ustálenou judikaturou Soudního dvora, podle které se pojem členského státu, ve smyslu institucionálních ustanovení, vztahuje pouze na vládní orgány členských států a nemůže být rozšířen na vlády regionů nebo samosprávných společenství, bez ohledu na rozsah pravomocí, které jsou jim přiznány. Rada z toho vyvozuje, že připuštění opaku by znamenalo zásah do institucionální rovnováhy stanovené smlouvami.

109. Co se dále týče tvrzeného popření smyslu a kontextu sporného ustanovení, Rada uvádí, že stanovisko Soudu je zcela v souladu s institucionální rovnováhou stanovenou smlouvami. Přijmout argumentaci navrhovatele by podle tohoto orgánu mělo za následek rozšíření pojmu státu nejen na samosprávná společenství nebo jiné podobné regionální orgány veřejné správy, ale rovněž na obecní a místní orgány veřejné správy a na veřejnoprávní podniky, a to až k těžko předvídatelným mezím.

B – *Posouzení*

1. K přípustnosti kasačního opravného prostředku ve věci C-10/06 P

110. Znovuuvedení žalobních důvodů a argumentů uvedených u soudu rozhodujícího ve věci samé v rámci kasačního opravného prostředku samo o sobě nepředstavuje důvod nepřípustnosti tohoto kasačního opravného prostředku. Jelikož cílem tohoto opravného prostředku nesmí být

20 — Rada odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 30. listopadu 1994, Dornonville de la Cour v. Komise (T-498/93, Recueil FP, s. I-A-257 a II-813, bod 38).

druhé meritorní posouzení sporu, nemůže původce kasačního opravného prostředku pouze převzít žalobní důvody a argumenty uvedené v prvním stupni, a žádat tak pouze nový přezkum své žaloby Soudním dvorem.

111. Nicméně jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem, mohou být právní otázky vznesené a přezkoumané v prvním stupni v rámci kasačního opravného prostředku znovu projednány [21]. Jak Soudní dvůr vícekrát uvedl, jestliže by navrhovatel neměl možnost založit svůj opravný kasační prostředek na žalobních důvodech a argumentech již použitých před Soudem, tato žaloba by byla zčásti zbavena svého smyslu [22].

112. V projednávaném případě vyplývá z přezkumu kasačního opravného prostředku podaného R. De Bustamante Tellem, že tento nenavrhuje přezkum své žaloby Soudním dvorem. Zpochybňuje posouzení dvou bodů vycházejících z restriktivního výkladu sporné výjimky Soudem, jakož i z popření jejího smyslu a kontextu. Upřesňuje body odůvodnění rozsudku Soudu, kterých se jeho zpochybnění přesně týká.

21 — Viz rozsudek ze dne 13. července 2000, Salzgitter v. Komise (C-210/98 P, Recueil, s. I-5843, bod 43).

22 — Rozsudek ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise (C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 17). Viz rovněž, co se týče nedávného uplatnění, rozsudek ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 32).

113. Jsem tedy toho názoru, že kasační opravný prostředek R. De Bustamante Tella musí být prohlášen za přípustný. Mimoto konstatuji, že kasační opravné prostředky podané dalšími třemi navrhovateli jsou koncipovány stejným způsobem jako opravný prostředek R. De Bustamante Tella a že Komise nezpochybňuje jejich přípustnost.

2. K přípustnosti argumentace navrhovatelů založené na myšlence, že „[t]o, co je v konečném důsledku důležité, je trvalý nebo dočasný charakter vazeb vzniklých mezi úředníkem a jeho zemí místa služebního přidělení“

114. Jsem toho názoru, že tato argumentace je přípustná. I za předpokladu, že uvedená argumentace nebyla takto Soudu předložena, se totiž nejedná o nový důvod ve smyslu čl. 42 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, který by měnil předmět sporu předloženého Soudu a jehož přezkum Soudním dvorem by jej nutil překročit svou povinnost v rámci kasačního opravného prostředku, která se omezuje na kontrolu rozhodnutí vydaného v prvním stupni.

115. Jedná se totiž pouze o úvahy, kterými chtějí navrhovatelé prokázat, že Soud popřel smysl čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu. Jsou to tedy argumenty uvedené na podporu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejí-

cího z porušení tohoto ustanovení Soudem a neexistuje žádná povinnost, na jejímž základě by každý argument uvedený v rámci kasačního opravného prostředku musel být dříve projednán v prvním stupni [23].

3. K věci samé

116. Kasační opravné prostředky podané navrhovateli nás úvodem přivádějí k přezkumu dvou právních otázek. První, společná všem čtyřem věcem, se týká pojmu „práce konané pro některý jiný stát" uvedeného v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu.

117. Uvedu, proč podle mého názoru tento pojem nepokrývá pouze práce konané pro vládní orgány členských států, ale musí být chápán tak, že se vztahuje rovněž na práce konané pro územně správní celky, jakož i na práce pro útvar, který byl bez ohledu na svou právní formu pověřen na základě aktu orgánu veřejné správy plnit pod kontrolou tohoto orgánu takový úkol veřejného zájmu, jako je zastupování nebo hájení zájmů územně správních celků u orgánů Společenství.

23 — Výše uvedený rozsudek PKK a KNK v. Rada (bod 66).

118. Druhá otázka souvisí s věcí C-7/06 P. Ve výše uvedeném rozsudku Salvador García v. Komise Soud rozhodl, že vzhledem k jeho analýze zaměstnání konaných navrhovatelkou pro společnost Sodexna a samosprávné společenství Navarra během sledovaného období není nezbytné, aby rozhodl o tom, zda její práce v postavení asistentky evropského poslance musí být považovány za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu.

119. Jestliže Soudní dvůr souhlasí s mým stanoviskem, pokud jde o výklad pojmu „práce konané pro některý jiný stát", kvalifikace práce asistentky poslance Evropského parlamentu z hlediska dotčeného ustanovení služebního řádu může být relevantní pro řešení sporu ve věci C-7/06 P. Uvedu, za jakých podmínek musí být tyto práce podle mého názoru považovány za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu tohoto ustanovení.

a) Pojem „práce konané pro některý jiný stát"

120. Vzhledem k tomu, že služební řád neodkazuje na právo členských států pro určení smyslu a rozsahu pojmu „práce

konané pro některý jiný stát", uvedeného v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce jeho přílohy VII, tento pojem musí být předmětem, jak Soud uvedl v napadených rozsudcích, autonomního a jednotného výkladu ve Společenství.

121. V těchto rozsudcích Soud založil svoji analýzu, podle které dotčený pojem musí být chápán tak, že se vztahuje pouze na práce konané pro vládní nebo ústřední orgány státu, na dvou důvodech. Zaprvé se podle Soudu pojem členského státu ve smyslu institucionálních ustanovení vztahuje pouze na vládní orgány státu. Zadruhé ustanovení služebního řádu, která určují vzájemná práva a povinnosti mezi orgány a úředníky Společenství, obsahují přesnou terminologii, jejíž analogické rozšíření na výslovně neuvedené případy je vyloučeno; kdyby chtěl zákonodárce uvést politické jednotky ve sporném ustanovení, učinil by tak výslovně, protože v době, kdy bylo toto ustanovení přijato, takové členské státy s federální nebo regionální strukturou, jako je Spolková republika Německo, byly členy Společenství.

122. Toto odůvodnění se mi nezdá přesvědčivé z následujících důvodů.

123. Co se týče prvního důvodu, poukazuji na to, že služební řád nedefinuje pojem „práce konané pro některý jiný stát", uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce jeho přílohy VII. Krom toho pojem „stát" není definován ani v právu Společenství. Byl definován Soudním dvorem v rámci jeho výkladu smluv a tento výklad není jednoznačný. Pojem „stát" má široký nebo úzký obsah v závislosti na kontextu, ve kterém má být použit, a na tom, co se zdá být nezbytné pro účinné uplatnění práva Společenství.

124. Z ustálené judikatury vyplývá, že pojem členského státu uvedený v čl. 230 druhém pododstavci ES, který uvádí strany, které mají právo podat přímou žalobu na neplatnost proti jakémukoli aktu Společenství sekundárního práva, zahrnuje pouze vládní orgány států [24]. Orgány územně správních celků členských států, jakož i subjekty pod jejich kontrolou mají k dispozici takový procesní prostředek pouze proti aktu, který se jich bezprostředně a osobně dotýká.

125. V témže smyslu výjimka ze zákazů překážek volného pohybu osob, stanovených v čl. 39 odst. 4 ES a článku 45 ES, podle které se tyto zákazy neuplatňují na „zaměstnání ve veřejné správě" nebo na činnosti, které jsou

24 — Výše uvedené usnesení Région wallonne v. Komise (bod 6).

spjaty s výkonem veřejné moci, je vykládána restriktivně. V souladu s judikaturou tato výjimka nepokrývá všechna zaměstnání ve veřejné správě, ale pouze ta, která jsou spjata s výkonem nejsvrchovanějších povinností států, to znamená úkolů, které vyplývají z výkonu veřejné moci a odpovědnosti ochrany obecných zájmů státu [25].

126. Naopak, pokud se jedná o posouzení dosahu odpovědnosti členských států při provádění práva Společenství, Soudní dvůr vykládá pojem státu široce. Aby bylo zabráněno tomu, že by výkon práva Společenství závisel na politické, institucionální a správní organizaci členských států a aby nezasahoval do této organizace, Soudní dvůr uplatňuje zásadu mezinárodního práva, podle které právní subjekt, který se zavazuje a který je povinen dodržovat své závazky, je stát jako takový, pojatý ve své organické a funkční jednotě [26].

127. V tomto přístupu se pojem členského státu neomezuje pouze na vládní orgány států. Za účelem zajištění účinného a jednotného uplatnění práva Společenství Soudní dvůr rozšířil tento pojem na veškeré takové instituce a orgány veřejné správy států, jako jsou územně správní celky. Rovněž rozhodl, že uvedený pojem zahrnuje rovněž soukromoprávní subjekty podléhající jejich kontrole.

128. Soudní dvůr rozhodl, že řízení upravené v článku 226 ES může být zahájeno kterýmkoliv orgánem členského státu, jehož činnost nebo nečinnost je původem nesplnění povinnosti. Přičetl členským státům nejen jednání jejich ústředních orgánů, včetně jednání orgánů ústavně nezávislých [27], ale také jednání takových jejich územně správních celků, jako je region federálního státu nebo obec [28]. Rovněž jim přičetl jednání soukromoprávních institucí vybavených právní subjektivitou, jejichž činnost

25 — Rozsudek ze dne 30. září 2003, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española (C-405/01, Recueil, s. I-10391, bod 39).

26 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 5. března 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame (C-46/93 a C-48/93, Recueil, s. I-1029, bod 34).

27 — Viz, co se týče nesplnění povinnosti přičitatelné zákonodárci, rozsudek ze dne 5. května 1970, Komise v. Belgie (77/69, Recueil, s. 237, bod 15) a, co se týče nesplnění povinnosti přičitatelné soudního orgánu, rozsudek ze dne 9. prosince 2003, Komise v. Itálie (C-129/00, Recueil, s. I-14637, body 29 a 32).

28 — Viz, co se týče Länder (německých spolkových zemí), rozsudek ze dne 14. května 2002, Komise v. Německo (C-383/00, Recueil, s. I-4219, bod 18); co se týče belgického regionu, rozsudek ze dne 17. ledna 2002, Komise v. Belgie (C-423/00, Recueil, s. I-593, bod 16) a, co se týče francouzské obce, rozsudek ze dne 18. června 1985, Steinhauser (197/84, Recueil, s. 1819).

přímo nebo nepřímo podléhá jejich kontrole [29].

129. Soudní dvůr rovněž připustil, že jasná a přesná ustanovení směrnice mohou být přímo uplatněna ve sporu vedeném proti územně správním celkům členských států [30]. Rozhodl, že mohou být také uplatněna proti subjektům nebo útvarům bez ohledu na jejich právní formu, které jsou podřízeny pravomoci nebo kontrole státu nebo takového orgánu veřejné správy, jako je územně správní celek [31], nebo které jsou pověřeny na základě aktu orgánu veřejné správy plněním služby veřejného zájmu pod kontrolou tohoto orgánu [32].

130. V témže druhu myšlenek se pojem „podpora státu" uvedený v čl. 87 odst. 1 ES, tak jak byl vyložen judikaturou, neomezuje na podpory poskytnuté přímo vládními orgány členských států. Rovněž zahrnuje podpory poskytnuté jejich územně správními celky, ať už je to na jakékoli úrovni [33], jakož i soukromoprávními subjekty jednajícími pod jejich kontrolou [34].

131. Mohu rovněž uvést definici pojmu „zadavatele" v rámci směrnic přijatých v oblasti veřejných zakázek, na které odkazují navrhovatelé a jejichž cílem je stanovit rámec pro jednání států při zadávání tohoto typu zakázky za účelem ochrany hospodářské soutěže [35].

132. Z toho vyplývá, že pokud se jedná o zajištění účinného uplatnění práva Spole-

29 — V rozsudku ze dne 24. listopadu 1982, Komise v. Irsko (249/81, Recueil, s. 4005) Soudní dvůr prohlásil za opodstatněnou žalobu pro nesplnění povinnosti podanou vůči Irsku z důvodu kampaně „Buy Irish" vedenou Irish Goods Council, společností s ručením omezeným založenou podle irského práva. Měl za to, že status této společnosti jakožto soukromoprávní společnosti neumožňuje irské vládě zbavit se své odpovědnosti za tuto činnost v rozporu s právem Společenství, neboť tato vláda jmenovala členy řídícího výboru uvedené společnosti, poskytla jí veřejné dotace, aby pokryla její náklady, a konečně definovala obsah reklamní kampaně vedené společností (bod 15).

30 — Rozsudek ze dne 22. června 1989, Fratelli Costanzo (103/88, Recueil, s. 1839)

31 — Rozsudek ze dne 12. července 1990, Foster a další (C-188/89, Recueil, s. I-3313, bod 18), jakož i usnesení ze dne 26. května 2005, Sozialhilfeverband Rohrbach (C-297/03, Sb. rozh. s. I-4305, body 27 a 30).

32 — Rozsudky ze dne 4. prosince 1997, Kampelmann a další (C-253/96 až C-258/96, Recueil, s. I-6907, bod 46), a ze dne 5. února 2004, Rieser Internationale Transporte (C-157/02, Recueil, s. I-1477, bod 24).

33 — Rozsudek ze dne 14. října 1987, Německo v. Komise (248/84, Recueil, s. 4013, bod 17) ve spojitosti s podporou poskytnutou Land (německou spolkovou zemí).

34 — Rozsudek ze dne 22. března 1977, Steinike & Weinlig (78/76, Recueil, s. 595, bod 21).

35 — Pojem „zadavatel" je definován jako stát, regionální nebo místní orgány (územně správní celky), veřejnoprávní subjekty, sdružení tvořená jedním nebo více takovými orgány či veřejnoprávními subjekty. Pojem „veřejnoprávní subjekt" označuje jakýkoli subjekt zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu a který má právní subjektivitu a je financován převážně státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty, nebo je těmito orgány řízen, nebo v jeho správním, řídícím nebo dozorčím orgánu je více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty [viz čl. 1 písm. b) směrnic Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (Úř. věst. L 209, s. 1; Zvl. vyd. 06/01, s. 322), 93/36/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na dodávky (Úř. věst. L 199, s. 1; Zvl. vyd. 06/02, s. 110) a 93/37/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce (Úř. věst. L 199, s. 54; Zvl. vyd. 06/02, s. 163)].

čenství, jsou jednání ve službách územně správních celků nebo soukromoprávních společností, které jsou pod kontrolou vládních orgánů členského státu nebo těchto územně správních celků, přičitatelná tomuto státu ve smyslu článku 226 ES, čl. 249 třetího pododstavce ES nebo čl. 87 odst. 1 ES. Proto se s ohledem na neexistenci omezení ve služebním řádu ohledně dosahu pojmu „práce konané pro některý jiný stát" nedomnívám, že tento pojem musí být z hlediska svého znění nezbytně chápán tak, že se vztahuje pouze na práce konané pro ústřední orgány členských států.

133. Druhý důvod, podle kterého by zákonodárce Společenství zahrnul územně správní celky do sporné výjimky výslovně, kdyby tak chtěl učinit, se mi rovněž nezdá relevantní. Viděli jsme, že judikatura poskytla široký výklad pojmu „stát" uvedený v článku 226 ES v rámci žalob pro nesplnění povinnosti, v čl. 249 třetím pododstavci ES, co se týče přímého účinku směrnic, a dále v čl. 87 odst. 1 ES, co se týče státní podpory, ačkoli tyto články Smlouvy ani výslovně neuvádějí tyto územně správní celky ani jiné subjekty, které mohou být spojeny se státem.

134. Nezdá se mi tedy možné vyvodit z judikatury, podle které ustanovení služebního řádu jsou vyjádřena terminologicky přesně a nesmí být rozšířena na případy, které nejsou výslovně uvedeny, že sporná výjimka se vztahuje pouze na práce konané pro vládní orgány některého jiného státu.

135. Naproti tomu argumenty uvedené navrhovateli na podporu jejich teze se mi zdají přesvědčivější.

136. Jak navrhovatelé tvrdí, dosah pojmu „práce konané pro některý jiný stát" musí být určen v závislosti na smyslu tohoto ustanovení. Na rozdíl od stanoviska obhajovaného Komisí nesmí být pojem státu obsažený v tomto výrazu podle mého názoru od něj oddělen a být předmětem odděleného výkladu. Pojem „práce konané pro některý jiný stát" musí být brán jako celek a vykládán, v souladu s metodou zakotvenou judikaturou, v závislosti na systematice a cílech právní úpravy, jejíž je součástí [36].

137. Cílem příspěvku za práci v zahraničí, jak vyplývá z ustálené judikatury, je „vyrovnat

36 — Rozsudky ze dne 16. května 2002, Schilling a Nehring (C-63/00, Recueil, s. I-4483, bod 24), jakož i ze dne 10. prosince 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco (C-491/01, Recueil, s. I-11453, body 203 až 206 a uvedená judikatura). Viz, ohledně nedávného uplatnění, rozsudek ze dne 14. prosince 2006, ASML (C-283/05, Sb. rozh. s. I-12041, body 16 a 22).

náklady a zvláštní znevýhodnění vyplývající z nástupu do služebního poměru u Společenství úředníkům, kteří jsou z tohoto důvodu nuceni přemístit své bydliště ze země svého pobytu do země, kde jsou zaměstnáni, a začlenit se do nového prostředí" [37].

138. Podmínky přiznání tohoto příspěvku závisí na stupni začlenění úředníka ve státě, kde je zaměstnán. Kritéria tohoto začlenění přijatá zákonodárcem Společenství jsou bydliště nebo práce ve státě, kde je zaměstnán, během relevantního období před nástupem do služebního poměru u Společenství. Úředník, který již měl bydliště nebo pracoval ve státě, kde je zaměstnán, se považuje za začleněného a má nárok, jestliže není a nikdy nebyl státním příslušníkem tohoto státu, pouze na příspěvek za pobyt v zahraničí, jehož výše se rovná čtvrtině příspěvku za práci v zahraničí.

139. Příspěvek za práci v zahraničí je tedy poskytnut v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu úředníku, který není a nikdy nebyl státním příslušníkem státu, kde je zaměstnán, a který v době pěti let končících šest měsíců před nástupem do služebního poměru zde neměl ani bydliště, ani zde nevykonával své hlavní povolání.

140. V souladu se spornou výjimkou se k bydlišti nebo práci na území státu, kde je dotčený úředník zaměstnán, odchylně od podmínek vyjádřených výše nepřihlíží, pokud vyplývají z prací konaných pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci.

141. Jestliže přezkoumávám obsah této výjimky z hlediska jejího kontextu, konstatuji, že zákonodárce Společenství chtěl vyloučit z relevantního období všechny „situace vyplývající z prací konaných pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci" bez omezení, pokud jde o typ konané práce, vztah práce ke státu nebo mezinárodní organizaci a trvání tohoto zaměstnání.

142. Zákonodárce Společenství si tudíž nepřál omezit dosah uvedené výjimky na zvláštní práce nebo na osoby, které byly zaměstnány státem nebo mezinárodní organizací na základě zvláštního režimu nebo statusu. Tato analýza byla potvrzena judikaturou, která rozhodla, že práce konané v postavení stážisty [38] nebo nezávislého

37 — Viz zejména rozsudek ze dne 15. září 1994, Magdalena Fernández v. Komise (C-452/93 P, Recueil, s. I-4295, bod 20 a uvedená judikatura).

38 — Rozsudky Soudního dvora ze dne 10. října 1989, Atala-Palmerini v. Komise (201/88, Recueil, s. 3109, bod 6), a Soudu ze dne 3. května 2001, Liaskou v. Rada (T-60/00, Recueil FP, s. I-A-107 a II-489, body 49 a 50).

poradce orgánu Společenství [39] spadají do působnosti sporné výjimky.

143. S ohledem na tyto úvahy se vzhledem k tomu, že pojem „práce konané pro některý jiný stát" uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu pokrývá veškeré práce konané pro některý stát nebo mezinárodní organizaci, jeví jako logický závěr, že pojem „stát", uvedený v témže ustanovení, musí být rovněž vykládán široce, a tudíž se uplatňovat na práce konané pro různé instituce nebo útvary, které mohou být spojeny se státem [40].

144. Tato analýza je podle mého názoru potvrzena cílem, který zákonodárce Společenství tímto ustanovením sleduje.

145. V souladu s judikaturou je cílem výjimky stanovené v uvedeném ustanovení, aby příspěvku za práci v zahraničí nebyly zbaveny osoby, které se usadily v zemi svého budoucího zaměstnání, aby zde vykonávaly takové zaměstnání, protože tato zaměstnání jim nemohou umožnit mít trvalé vazby s touto zemí [41]. U úředníků, kteří během relevantního období měli bydliště nebo pracovali v zemi svého budoucího zaměstnání pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci, se tudíž předpokládá, že nemají trvalé vazby s touto zemí [42].

146. Myšlenka, která je základem této výjimky, byla uvedena generálním advokátem Reischlem v jeho stanovisku k výše uvedené věci Vutera v. Komise. Podle generálního advokáta „přes dlouhý pobyt v zemi svého pozdějšího zaměstnání tam úředníci, kteří konají práce pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci, před svým nástupem do služebního poměru neměli obvyklé bydliště ve smyslu trvalé vazby k této zemi. Obecně jsou vysláni do určené země pouze na omezené období a zachovávají během tohoto období své úzké vazby se státem původu" [43].

147. Zákonodárce Společenství tudíž chtěl, aby práce konané v zemi místa služebního přidělení pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci nezbavily dotyčnou

39 — Rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 1995, Diamantaras v. Komise (T-72/94, Recueil FP, s. I-A-285 a II-865, bod 52).

40 — Tato analýza se připojuje k tomu, co bylo přijato Soudem ve výše uvedeném rozsudku Vardakas v. Komise. V tomto rozsudku Soud rovněž ze znění sporné výjimky a jejího kontextu vyvodil, že záměrem zákonodárce bylo široce poskytnout příspěvek za práci v zahraničí (bod 37). Rovněž měl s ohledem na důvod existence tohoto příspěvku za to, že pojem „mezinárodní organizace" uvedený ve sporné výjimce také nesmí být vykládán restriktivně (bod 41).

41 — Rozsudek ze dne 31. května 1988, Nuñez v. Komise (211/87, Recueil, s. 2791, bod 11).

42 — Viz rovněž rozsudek ze dne 15. ledna 1981, Vutera v. Komise (1322/79, Recueil, s. 127, bod 8).

43 — Viz s. 143.

osobu příspěvku za práci v zahraničí, protože u těchto prací se z jejich povahy předpokládá, že jí neumožnily začlenit se do této země. Tato analýza je potvrzena čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu. Na základě tohoto ustanovení příspěvek za práci v zahraničí je rovněž přiznán úředníku, který je nebo byl státním příslušníkem státu, kde je zaměstnán, za podmínky, že měl obvyklé bydliště v jiné zemi po dobu deseti let před nástupem do služebního poměru z *„jiného důvodu, než je výkon zaměstnání pro stát nebo mezinárodní organizaci“* [44].

148. V důsledku toho lze předpokládat, jak tvrdí navrhovatelé, že vzniku trvalých vazeb mezi dotyčnou osobou a zemí místa služebního přidělení brání práce pro stát nebo mezinárodní organizaci.

149. Nevidím tedy důvod, proč by tento předpoklad musel platit pouze pro práce konané pro ústřední vlády členských států. Nenacházím v odůvodnění Soudu ani v argumentech žalovaných orgánů skutečnosti, které by obecně prokázaly, že když osoby pracující pro územně správní celky jsou přiděleny do jiné země, budou přiděleny na neomezené období a nezachovají se svým státem tytéž vazby jako úředníci ústřední vlády. Jak uvádějí navrhovatelé, vyslání do země zaměstnání územně správním celkem je obvykle také přechodné. Pojem „stát“ uvedený ve sporném výrazu se tedy neomezuje na ústřední orgány, ale podle mého pokrývá i veškeré územně správní celky států, jakož i útvary, které z organického hlediska jsou součástí ústřední nebo územní správy států.

150. Předcházející analýza je rovněž podle mého názoru použitelná na osoby pracující pro subjekty, které, ačkoli nepatří formálně nebo organicky ke správě ústřední vlády státu, mohou být v souladu s judikaturou považovány za s ní spojené, protože na základě aktu orgánu veřejné správy vykonávají úkol veřejného zájmu pod kontrolou posledně uvedeného orgánu [45].

151. Pokud je to totiž práce pro stát, která odůvodňuje předpoklad nedostatku začlenění do země místa služebního přidělení, a ne zvláštní práce nebo zvláštní status, musí být možné, aby se tento předpoklad uplatňoval bez ohledu na formu subjektu, kterému stát při své svrchované pravomoci institucionální, politické a správní organizace svěřil výkon svých pravomocí. Vzhledem k tomu, že pojem „práce konané pro některý

44 — Zdůrazněno autorem tohoto stanoviska.

45 — Viz výše uvedený rozsudek Foster a další (bod 20).

jiný stát" musí být předmětem autonomního a jednotného výkladu ve Společenství, nesmí být výraz „stát" uvedený v tomto pojmu omezen na organické kritérium, které by záviselo na správní organizaci toho kterého státu, ale musí rovněž vzít v úvahu funkční kritérium.

153. Jsem tedy toho názoru, že z hlediska sporné výjimky neexistuje relevantní rozdíl mezi osobou, která poskytuje služby státu prostřednictvím územně správního celku nebo subjektu jednajícího pod jeho kontrolou, a osobou, která tak činí prostřednictvím takové ústřední správy, jako je stálé zastoupení tohoto státu. Navrhovatelé rovněž opodstatněně tvrdí, že tím, že Soud omezil působnost sporné výjimky na práce konané pro ústřední vládu státu, diskriminoval v jejich neprospěch osoby konající práce pro územně správní celky členských států nebo jiné útvary závislé na státu.

152. Poukazuji mimoto na to, že v projednávaném případě všichni čtyři navrhovatelé uplatnili, že se během doby svého zaměstnání v Bruselu pro španělská samosprávná společenství nacházeli v situaci srovnatelné se situací zaměstnanců pracujících na stálém zastoupení Španělského království při Evropské unii, neboť podléhali témuž režimu nemocenského pojištění a témuž daňovému režimu [46]. Navíc stejně jako zaměstnanci tohoto stálého zastoupení plnili navrhovatelé úkol veřejného zájmu, hájíce u orgánů Společenství zájmy svých samosprávných společenství, které jsou nedílnou součástí Španělského království.

154. Proti této analýze uplatňují žalované orgány několik argumentů.

155. Nejprve tvrdí, že situace osob konajících práce pro ústřední vládu a situace osob, které pracují přímo nebo nepřímo pro územně správní celek, je rozdílná, neboť tyto dvě kategorie osob nevykonávají tytéž práce a zájmy, které hájí, se ne vždy shodují.

156. Z následujících důvodů se mi nezdá, že tento argument zpochybňuje opodstatněnost

46 — Totéž lze konstatovat ve věci C-211/06 P, Adam v. Komise, v současnosti projednávané před Soudním dvorem. Paní Adam, německá státní příslušnice, nastoupila do služebního poměru u Komise dne 1. června 2003. Byl jí odmítnut příspěvek za práci v zahraničí, protože od 1. října 1997 pracovala v Bruselu ve styčné kanceláři spolkové země Sársko, neboť Komise měla za to, že její práce nepředstavují práce konané pro některý jiný stát. Navrhovatelka v rámci své žaloby proti tomuto rozhodnutí Komise uvedla, že se nachází v téže situaci jako federální zaměstnanci vykonávající své práce v zahraničí. Stejně jako tito zaměstnanci tak musela slíbit, že bude dodržovat ústavu Spolkové republiky Německo, a její pracovní smlouva podléhala kolektivní smlouvě, která se použije na federální zaměstnance.

stanoviska navrhovatelů. Podle mého názoru je důležitá otázka, zda podmínky, za jakých jsou dotyčné osoby přiděleny do jiné země, jim obecně umožňují vytvořit zde trvalé vazby. Jak jsme viděli, zákonodárce Společenství předpokládal, že práce konané pro stát neumožňují vytvoření takových vazeb. Mimoto uplatnění sporné výjimky nezávisí na povaze vykonávaných prací, jelikož pokrývá veškeré práce konané pro některý stát nebo mezinárodní organizaci.

157. Dále žalované orgány uplatňují, že v rámci prací konaných pro územně správní celek nemají dotyčné osoby přímou vazbu se státem.

158. S touto analýzou nesouhlasím. Sporná výjimka se zajisté může uplatnit, pouze pokud dotyčná osoba byla přímo zaměstnána státem. Tato podmínka logicky vyplývá z právního základu výjimky, podle které osoby zaměstnané státem, jestliže jsou jmenovány do jiné země, jsou zaměstnány na omezenou dobu a zachovávají se svým státem úzké vazby, které jim neumožňují začlenit se do země, kde jsou zaměstnány. Cílem této podmínky existence přímé vazby je tudíž podle mého názoru omezit právo na výjimku na osoby, které byly zaměstnány přímo státem, a vyloučit z ní ty osoby, které jakožto zaměstnanci společnosti-třetí osoby poskytovaly na účet této společnosti plnění pro stát [47].

159. S ohledem na tyto úvahy mají osoby, které jsou zaměstnány přímo územně správním celkem nebo subjektem pod kontrolou tohoto celku pověřeným plnit úkol veřejného zájmu, skutečně přímou vazbu s tímto celkem nebo subjektem, a tudíž státem.

160. Žalované orgány konečně uvádí, že rozšíření pojmu „stát" uvedeného ve sporném ustanovení na územně správní celky a *a fortiori* na jiné útvary má za následek rozšíření nároku na příspěvek v těžko představitelném rozsahu, ačkoli ustanovení práva Společenství, která poskytují právo na peněžní plnění, musí být vykládána restriktivně.

161. Zdá se mi, že k těmto námitkám nelze přihlédnout z následujících důvodů. Jednak pojem státu, tak jak je definován judikaturou,

47 — Dosahu podmínky spočívající v existenci přímé právní vazby se rovněž dotýká věc C-424/05, Komise v. Hosman-Chevalier, v současnosti projednávaná u Soudního dvora, ke které generální advokát Mengozzi přednesl své stanovisko dne 15. března 2007.

není neomezený. Jak jsem dříve uvedl, judikatura, zejména judikatura týkající se přímého účinku směrnic, definovala kritéria, s ohledem na něž může být subjekt spojen se státem.

162. B. Salvador García a T. Salazar Brier v tomto ohledu odkazují na judikaturu, k níž Soudní dvůr dospěl ve výše uvedených rozsudcích Beentjes a ze dne 17. prosince 1998, Komise v. Irsko. Tyto rozsudky byly zajisté, jak uvádí Komise, vydány ve zvláštní oblasti veřejných zakázek. Kritéria, s ohledem na něž subjekt musí být kvalifikován jako „zadavatel", tedy nelze jako taková použít pro uplatnění sporného ustanovení služebního řádu.

163. Nicméně tato kritéria sledují stejný cíl jako kritéria, ke kterým Soudní dvůr dospěl v rámci článků 226 ES, 249 ES a 87 ES, to znamená zajistit účinné a jednotné provedení práva Společenství nezávisle na správní organizaci členských států. Mohou tudíž podle mého názoru být jako návodné zohledněny v rámci posouzení, zda orgán státní správy vykonává kontrolu nad společností pověřenou hájit zájmy územně správního celku u orgánů Společenství.

164. Krom toho taková ustanovení služebního řádu, jako jsou ustanovení týkající se příspěvku za práci v zahraničí, mají za cíl vybavit Společenství nezávislou evropskou veřejnou správou na vysoké úrovni, složenou z úředníků splňujících vysoké nároky co do schopností, výkonnosti a bezúhonnosti a vybraných na co nejširším zeměpisném základě ze státních příslušníků členských států [48].

165. Cílem sporné výjimky, jak jsme viděli, je nezbavit osoby, které pracovaly v zemi svého budoucího zaměstnání pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci, příspěvku za práci v zahraničí. Tento příspěvek za práci v zahraničí, který se rovná 16 % základního platu a příspěvku na domácnost, jakož i příspěvku na vyživované dítě a který je vyplácen po celou dobu služebního poměru u Společenství, přispívá významně k přitažlivosti zaměstnání, která jsou Společenstvími nabízena. Jsem toho názoru, že Společenství mají zájem na tom, aby nebyl omezován dosah tohoto zvýhodnění pouze na osoby, které pracovaly pro ústřední vládu státu, aby mohla případně využívat rovněž odbornosti dosažené osobami, které pracovaly ve státě místa služebního přidělení pro územně správní celky, jakož i u různých subjektů závislých na státech.

48 — Viz druhý bod odůvodnění nařízení č. 31 (EHS) a č. 11 (ESAE); druhý a třetí bod odůvodnění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, kterým se mění služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství (Úř. věst. L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 130), jakož i odpověď p. Kinnocka, místopředsedy Komise pověřeného správní reformou, na otázku evropského poslance ze dne 22. března 2001 (Úř. věst. C 40 E, s. 9).

166. S ohledem na veškeré tyto úvahy jsem toho názoru, že pojem „práce konané pro některý jiný stát" nepokrývá pouze práce konané pro vládní orgány členských států, ale musí být rovněž chápán tak, že zahrnuje práce konané pro územně správní celky, jakož i práce konané pro útvar, který bez ohledu na svou právní formu byl na základě aktu orgánu veřejné správy pověřen plnit pod kontrolou tohoto orgánu takový úkol veřejného zájmu, jako je zastupování nebo hájení zájmů územně správních celků u orgánů Společenství.

b) Představují práce asistenta poslance Evropského parlamentu „práce konané pro mezinárodní organizaci" ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu?

167. Není zpochybňováno a nezdá se být zpochybnitelné, že Parlament musí být považován za mezinárodní organizaci ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu. Je třeba v tomto ohledu připomenout, že zaměstnání vykonávaná u Komise byla považována Soudním dvorem a Soudem za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu tohoto ustanovení [49].

168. Komise tvrdí, že zaměstnání asistenta poslance Evropského parlamentu nemůže spadat do působnosti sporné výjimky, protože takový asistent nemá přímé právní vazby s tímto orgánem [50].

169. S tímto názorem nesouhlasím. Jak jsem dříve uvedl, podmínka existence přímé vazby mezi dotyčnou osobou a dotyčným státem nebo dotyčnou mezinárodní organizací, která je nutná s ohledem na cíl sledovaný spornou výjimkou, předpokládá, že tato osoba byla zaměstnána přímo tímto státem nebo touto mezinárodní organizací. Tato podmínka musí vést k tomu, aby z možnosti využít tuto výjimku byly vyloučeny osoby, které jakožto zaměstnanci společnosti-třetí osoby poskytovaly na účet této společnosti plnění pro stát nebo mezinárodní organizaci [51].

170. Podmínka existence přímé vazby mezi dotyčnou osobou a orgánem Společenství je tedy splněna, jestliže tato osoba byla zaměstnána přímo tímto orgánem smlouvou nebo jinou formou v souladu s pracovním řádem

49 — Výše uvedené rozsudky Atala-Palmerini v. Komise (bod 6) a Liaskou v. Rada (body 49 a 50).

50 — Toto stanovisko Komise obhajuje rovněž ve věci T-473/04, Asturias Cuerno v. Komise, projednávané u Soudu.

51 — Viz, co se týče osoby poskytnuté k dispozici Komisi podnikem pro zprostředkování dočasné práce, rozsudek Soudu ze dne 11. září 2002, Nevin v. Komise (T-127/00, Recueil FP, s. I-A-149 a II-781, body 53 a 58).

ostatních zaměstnanců Evropských společenství nebo s jiným textem Společenství [52].

171. Právní úprava týkající se výdajů a příspěvků poslanců Evropského parlamentu přijatá kanceláří tohoto orgánu v roce 1984 [53] stanoví ve svém článku 14 možnost každého poslance využívat příspěvku určeného na pokrytí nákladů vyplývajících ze zaměstnání nebo z využití služeb jednoho nebo více asistentů. Podle tohoto ustanovení může více poslanců rovněž společně zaměstnat téhož asistenta.

172. Z ustanovení přijatých Parlamentem za účelem jeho fungování tedy vyplývá, že evropští poslanci mohou přímo vybírat parlamentní asistenty, aby jim pomáhali při plnění jejich povinností během jejich mandátu. Mimoto jsou poslanci přesně těmi, kteří jakožto členové Evropského parlamentu vykonávají za podmínek stanovených Smlouvou a pravidel přijatých tímto orgánem pravomoci, které jsou tomuto orgánu přiznány.

173. Pokud byl asistent poslance Evropského parlamentu vybrán přímo tímto poslancem a nebyl dán k dispozici tomuto poslanci prostřednictvím poskytovatele služeb, má tedy podle mého názoru skutečně přímou vazbu s Parlamentem jakožto mezinárodní organizací ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu. Okolnost, že smlouva, která váže tohoto asistenta k tomuto poslanci, je soukromoprávní smlouvou podléhající vnitrostátnímu zákonu, jako je smlouva mezi B. Salvador García a poslancem, v jehož službě byla zaměstnána, není v rozporu s touto analýzou. Důležité podle mého názoru je, že tato smlouva je uzavřena mezi asistentem a poslancem a že možnost člena Parlamentu zaměstnat spolupracovníka, aby mu pomáhal při plnění jeho povinností v tomto orgánu, je stanovena aktem tohoto orgánu.

174. V důsledku toho musí být podle mého názoru práce asistenta poslance Evropského parlamentu považovány za práce konané pro mezinárodní organizaci ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže je dotčený asistent zaměstnán přímo poslancem a není poskytnut k dispozici tomuto poslanci jakožto zaměstnanec společnosti poskytující služby.

175. Nyní uvedu důsledky, které musí být podle mého názoru z této analýzy vyvozeny ve čtyřech přezkoumávaných věcech.

52 — Rozsudek Soudu ze dne 22. března 1995, Lo Giudice v. Parlament (T-43/93, Recueil FP, s. I-A-57 a II-189, bod 34).

53 — Tento neuveřejněný dokument má název *„Rules governing the payment of expenses and allowances to Members"* (PE 133.116).

4. Důsledky této analýzy ve čtyřech přezkoumávaných věcech

a) Ve věci C-7/06 P

176. Připomeňme si, že B. Salvador García nastoupila do služebního poměru u Komise v Bruselu dne 16. dubna 2001. Soud stanovil sledované období, co se jí týče, na dobu od 16. října 1995 do 15. října 2000.

177. Ve výše uvedeném rozsudku Salvador García v. Komise Soud konstatoval, že navrhovatelka po největší část tohoto období vykonávala své hlavní povolání v Bruselu, nejprve u Sodexna, společnosti pověřené vnějším hospodářským rozvojem samosprávného společenství Navarra, a posléze jako zmocněnec vlády tohoto samosprávného společenství.

178. Soud rozhodl, že tato zaměstnání nemohou být považována za práce konané pro některý jiný stát ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu z důvodu, že toto ustanovení nepokrývá práce poskytované politickým jednotkám státu ani *a fortiori* práce konané pro společnosti, jako je Sodexna, protože ta ze své podstaty není součástí orgánů státu, i když je tato společnost pověřena úkolem veřejného zájmu.

179. Pokud se Soudní dvůr přidrží mé analýzy pojmu „práce konané pro některý jiný stát" uvedeného v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu, Soud tím, že vyloučil tato zaměstnání z působnosti tohoto pojmu, ačkoli samosprávné společenství Navarra představuje orgán veřejné správy Španělského království, aniž by zkoumal, zda Sodexna vykonává své činnosti pod kontrolou tohoto společenství, se dopustil nesprávného právního posouzení při použití tohoto ustanovení.

180. Důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu je tedy opodstatněný.

181. Za účelem posouzení důsledků, které je třeba vyvodit z tohoto nesprávného posouzení, je třeba přezkoumat, zda zaměstnání B. Salvador García v Belgii během posledních pěti let předcházejících jejímu nástupu do pracovního poměru u Sodexna dne 1. března 1997 stačí k odůvodnění zamítnutí její žaloby na neplatnost rozhodnutí Komise, které odmítá její nárok na příspěvek za práci v zahraničí.

182. Pokud osoba konala práce pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci během relevantního období, počítaného ode dne jejího nástupu do služebního poměru u Společenství, musí totiž orgán oprávněný ke jmenování (OOJ) v souladu s judikaturou znovu stanovit období pěti let a přitom odhlédnout od období, v němž byly tyto služební poměry vykonávány [54]. Dotyčná osoba si nemůže činit nárok na příspěvek za práci v zahraničí, pokud během takto znovu stanoveného sledovaného období měla obvyklé bydliště nebo vykonávala své hlavní povolání na evropském území státu, kde je zaměstnána [55].

183. Když přezkoumávám situaci navrhovatelky v letech předcházejících jejímu nástupu do pracovního poměru u Sodexna dne 1. března 1997, konstatuji, že navrhovatelka studovala v Belgii od září roku 1991 do července 1992 a že posléze vykonala stáž u Komise v Bruselu od října 1992 do února 1993.

184. Od 1. října 1993 do 31. prosince 1994 pracovala navrhovatelka v tomto městě pro vládu samosprávného společenství Navarra, posléze od 21. února 1995 do 20. srpna 1995 u Sodena, společnosti pověřené hospodářským rozvojem tohoto samosprávného společenství.

185. Mezi 1. zářím 1995 a 30. červnem 1996 B. Salvador García vykonávala práce asistentky poslance Evropského parlamentu.

186. Během července a srpna roku 1996 pracovala dobrovolně u nevládní organizace v Peru, posléze od 2. září 1996 do 28. února 1997 vykonávala své zaměstnání v rámci pracovní smlouvy podepsané dne 17. července 1996 se soukromoprávní společností ECO, které Komise svěřila úkoly technické podpory.

187. Pokud přezkoumávám toto období jako celek, konstatuji, že její velká část je věnována zaměstnáním konaným v postavení zaměstnance vlády samosprávného společenství Navarra (15 měsíců) a Sodena (6 měsíců), asistentky poslance Evropského parlamentu (10 měsíců) a stážistky u Komise (5 měsíců).

54 — Ve výše uvedeném rozsudku Atala-Palmerini v. Komise byl Soudní dvůr postaven před následující situaci. Paní Atala-Palmerini, peruánská státní příslušnice od narození a italská státní příslušnice po svatbě, studovala od září 1970 do června 1973 v Belgii a posléze, po krátkém pobytu v Peru, byla stážistkou u Komise od 1. září 1973 do 31. ledna 1974. Dne 7. prosince 1974 uzavřela manželství s úředníkem Komise italské státní příslušnosti, zaměstnaným v Bruselu. V akademických letech 1974/1975 a 1975/1976 se zapsala na univerzitu Paříž X-Nanterre za účelem získání doktorátu. Od 6. března 1978 do 30. března 1987 pracovala na ambasádě Peru v Belgii. Dne 16. dubna 1987 pí Atala-Palmerini nastoupila do služebního poměru u Komise v Bruselu. Soudní dvůr rozhodl, že sledované období pěti let spadá mezi 6. říjen 1972 a 31. srpen 1973 a mezi 1. únor 1974 a 5. březen 1978, jelikož období stáže u Komise a období strávené ve službách ambasády Peru nelze zohlednit.

55 — Výše uvedený rozsudek Atala-Palmerini v. Komise (body 10 a 11). Viz v témže smyslu výše uvedený rozsudek Nuñez v. Komise (bod 12).

Tyto práce v souladu s mojí analýzou pojmu „práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci" spadají nebo mohou spadat do jeho působnosti.

188. Pokud jde o období strávená navrhovatelkou v Bruselu za účelem studia od září 1991 do července 1992, a jakožto zaměstnankyně společnosti ECO po dobu šesti měsíců, nejsou jako taková dostatečná pro to, aby bylo prokázáno, že dotyčná měla své obvyklé bydliště nebo své hlavní povolání v Belgii po dobu pěti let.

189. S ohledem na tyto skutečnosti jsem toho názoru, že kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkou je opodstatněný a že výše uvedený rozsudek Salvador García v. Komise musí být zrušen.

190. V souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora, je-li opravný prostředek opodstatněný, zruší Soudní dvůr rozhodnutí Soudu. Soudní dvůr může vydat sám rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Jsem toho názoru, že tak tomu je v projednávané věci.

191. B. Salvador García navrhuje zrušení rozhodnutí Komise ze dne 27. března 2002 o zamítnutí její stížnosti proti rozhodnutí ze dne 28. června 2001, kterým Komise odmítla poskytnout jí příspěvek za práci v zahraničí, jakož i příspěvky, které jsou s ním spojeny.

192. Podle rozhodnutí ze dne 27. března 2002 je toto odmítnutí v zásadě opodstatněné na základě týchž důvodů, které přijal Soud a které jsou podle mého názoru postiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

193. Komise založila své rozhodnutí na následujících důvodech:

— zaměstnání asistentky poslance Evropského parlamentu nemůže být považováno za „práce konané pro mezinárodní organizaci" ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, jelikož navrhovatelka neměla přímé právní vazby s Parlamentem, vzhledem k tomu, že její jedinou smluvní vazbou byla soukromoprávní smlouva uzavřená s poslancem Evropského parlamentu;

— zaměstnání vykonávaná navrhovatelkou pro společnosti Sodena a Sodexna

nespadají do působnosti výše uvedeného ustanovení, protože i kdyby tyto společnosti jakožto společnosti pověřené zastupováním zájmů samosprávného společenství Navarra v Bruselu měly veřejnou povahu, práce poskytované navrhovatelkou u uvedených společností byly upraveny soukromoprávními smlouvami;

— zaměstnání vykonávaná přímo B. Salvador García pro vládu společenství Navarra také nemohla být považována za „práce konané pro některý jiný stát" ve smyslu uvedeného ustanovení, protože okolnost, že španělská samosprávná společenství disponují vlastními pravomocemi, které jim byly svěřeny ústavou, z nich nečiní státy.

194. Toto odůvodnění je z důvodů, které jsem uvedl výše, nesprávné, takže důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu je opodstatněný. Rozhodnutí Komise ze dne 28. června 2001 a ze dne 27. března 2002, které odmítá nárok navrhovatelky na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v uvedeném článku, jakož i nárok na příspěvky, které jsou s ním spojeny, musí tedy být zrušena.

195. Jestliže Soudní dvůr souhlasí s mým názorem, bude na Komisi, aby přijala na základě článku 233 ES nové rozhodnutí o žádosti B. Salvador García o vyplácení těchto příspěvků, které je v souladu s rozsudkem vydaným Soudním dvorem a s jeho odůvodněním.

196. Článek 122 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 uvedeného řádu, účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

197. V souladu s těmito ustanoveními a návrhovým žádáním B. Salvador García rovněž navrhuji Soudnímu dvoru rozhodnout, že Komise ponese náklady tohoto řízení a náklady řízení u Soudu.

b) Ve věcech C-8/06 P až C-10/06 P

198. Důsledky, které navrhuji vyvodit ve věci C-7/06 P, se mi zdají být tytéž ve třech

ostatních přezkoumávaných věcech při sledování týchž úvah.

199. A. Herrero Romeu (věc C-8/06 P) nastoupila do služebního poměru u Komise v Bruselu dne 16. listopadu 2001. Soud stanovil sledované období, které se jí týká, na dobu od 16. května 1996 do 15. května 2001. Během celého tohoto období navrhovatelka pracovala v Bruselu u Patronat, veřejnoprávního útvaru pověřeného zastupováním zájmů vlády samosprávného společenství Katalánsko.

200. T. Salazar Brier (věc C-9/06 P) nastoupil do služebního poměru u Komise v Bruselu dne 1. června 2002. Soud stanovil sledované období, které se ho týká, na dobu od 1. prosince 1996 do 30. listopadu 2001. Konstatoval, že během tohoto období navrhovatel vykonával své hlavní povolání v Bruselu, nejprve pro Sofesa, společnost pověřenou zastupováním zájmů samosprávného společenství Kanárských ostrovů, a pro kancelář zastoupení tohoto samosprávného společenství, posléze přímo pro vládu tohoto samosprávného společenství.

201. R. De Bustamante Tello (věc C-10/06 P) nastoupil do služebního poměru u Rady v Bruselu jako úředník dne 1. ledna 2003. Soud stanovil sledované období, které se ho týká, od 1. července 1997 do 30. června 2002. Konstatoval, že během tohoto období navrhovatel vykonával své hlavní povolání v Bruselu pro ORM, subjekt pověřený zastupováním zájmů samosprávného společenství Regionu Murcie u Evropských společenství.

202. Ve třech výše uvedených rozsudcích Herrero Romeu v. Komise, Salazar Brier v. Komise a De Bustamante Tello v. Rada Soud rozhodl, že zaměstnání navrhovatelů vykonávaná během těchto sledovaných období nemohou být považována za práce konané pro některý jiný stát ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, a to z týchž důvodů, jako jsou důvody obsažené ve výše uvedeném rozsudku Salvador García v. Komise. Tyto důvody, jak jsem již uvedl, jsou podle mého názoru postiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

203. Když přezkoumávám situaci těchto navrhovatelů během období předcházejícího sledovanému období stanovenému Soudem, konstatuji, že jejich zaměstnání v Belgii nemohou odůvodnit odmítnutí příspěvku za práci v zahraničí.

204. Co se týče A. Herrero Romeu, jediné zaměstnání, které vykonávala v Belgii, bylo zaměstnání pro Patronat od ledna roku 1993.

205. Co se týče T. Salazara Briera, ten pracoval v Sofesa v Bruselu od 3. října 1994 do 31. srpna 1998, nejprve jako stážista a posléze na základě pracovní smlouvy. Žádná skutečnost nenaznačuje, že před svým nástupem u Sofesa dne 3. října 1994 T. Salazar Brier měl během pětiletého období své obvyklé bydliště nebo své hlavní povolání v Belgii.

206. Rovněž co se týče R. De Bustamante Tella, ze spisu vyplývá, že vykonával své zaměstnání v Bruselu od 2. prosince 1991 do 31. července 1996 pro INFO, veřejnoprávní útvar samosprávného společenství Regionu Murcie pověřeného zejména sledováním právních předpisů a programů Společenství majících význam pro toto samosprávné společenství, nejprve jako stážista a posléze na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou. Od srpna roku 1996 pracoval v Bruselu jakožto ředitel ORM.

207. Všechna tato zaměstnání mohou být kvalifikována jako „práce konané pro některý jiný stát" ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu. S ohledem na tyto skutečnosti jsem toho názoru, že kasační opravné prostředky navrhovatelů ve všech třech přezkoumávaných věcech jsou opodstatněné a že výše uvedené rozsudky Herrero Romeu v. Komise, Salazar Brier v. Komise a De Bustamante Tello v. Rada musí být zrušeny.

208. Navrhuji Soudnímu dvoru, aby vydal rozhodnutí ve věcech, neboť soudní řízení to podle mého názoru dovolují.

209. A. Herrero Romeu, T. Salazar Brier a R. De Bustamante Tello navrhují zrušení rozhodnutí vydaných Komisí dne 19. listopadu 2001 a dne 25. července 2001, jakož i Radou dne 24. ledna 2003, kterými tyto orgány rozhodly, že navrhovatelé nemají nárok na příspěvek za práci v zahraničí a příspěvky, které jsou s ním spojeny.

210. Konstatuji, že důvody, pro které uvedené orgány odmítly tyto nároky, tak jak vyplývají z rozhodnutí vydaných dne 10. června 2002, dne 24. března 2003 a dne 28. července 2003 o zamítnutí stížností podaných navrhovateli, jsou v podstatě totožné s důvody Soudu v napadených rozsudcích a jsou podle mého názoru postiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu je tudíž opodstatněný.

211. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby zrušil tato rozhodnutí a v souladu s návrhovými žádáními navrhovatelů rozhodl, že žalované orgány ponesou veškeré náklady projednávaných řízení, jakož i řízení u Soudu.

V – Závěry

212. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby rozhodl následujícím způsobem:

1) Ve věci C-7/06 P:

— zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 25. října 2005, Salvador García v. Komise (T-205/02);

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 28. června 2001 a ze dne 27. března 2002, jimiž se zamítá nárok B. Salvador García na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i na příspěvky, které jsou s ním spojeny;

— rozhodl, že Komise Evropských společenství ponese náklady řízení vztahující se k řízením před Soudem prvního stupně Evropských společenství a před Soudním dvorem Evropských společenství.

2) Ve věci C-8/06 P:

— zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 25. října 2005, Herrero Romeu v. Komise (T-298/02);

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 19. listopadu 2001 a ze dne 10. června 2002, jimiž se zamítá nárok A. Herrero Romeu na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i na příspěvky, které jsou s ním spojeny;

— rozhodl, že Komise Evropských společenství ponese náklady řízení vztahující se k řízením před Soudem prvního stupně Evropských společenství a před Soudním dvorem Evropských společenství.

3) Ve věci C-9/06 P:

— zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 25. října 2005, Salazar Brier v. Komise (T-83/03);

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 25. července 2002, ze dne 24. února a ze dne 24. března 2003, jimiž se zamítá nárok T. Salazara Briera na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i na příspěvky, které jsou s ním spojeny;

— rozhodl, že Komise Evropských společenství ponese náklady vztahující se k řízením před Soudem prvního stupně Evropských společenství a před Soudním dvorem Evropských společenství.

4) Ve věci C-10/06 P:

— zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 25. října 2005, De Bustamante Tello v. Rada (T-368/03);

— zrušil rozhodnutí Rady ze dne 24. ledna 2003 a ze dne 28. července 2003, jimiž se zamítá nárok R. De Bustamante Tella na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i na příspěvky, které jsou s ním spojeny;

— rozhodl, že Rada Evropské unie ponese náklady řízení vztahující se k řízením před Soudem prvního stupně Evropských společenství a před Soudním dvorem Evropských společenství.